

Franjo
Francič

Lena

nekdo je iskal nekoga, nekega . . .

Včeraj si jo videl. Ne njo, njeno senco. Stal si pod oknom in jo opazoval, kako se slači. Lena, Lena, si jo tiho poklical. In kot da je slišala tvoje besede, je odprla okno in te povabila k sebi.

Zbujen si. Nočni program, si rečeš. Lena in ti, ti in Lena.

Ob tebi je. Zakaj imaš srebrno kožo? jo sprašuješ. Ona pa ti ne odgovarja. Lena, Lena, kličeš, toda okno je zaprto.

*

Dolgo jo gledaš. Spi skrčena, z rokami pod glavo. Koliko jasnosti, miline in miru je na njenem obrazu. Lena, ji šepneš in jo pobožaš po laseh. Ampak Lena spi, ko se zbudi, ti reče, da se ji je sanjalo nekaj groznega. To je nemogoče, ji praviš. Ona pa se že smeji, steče pod bližnji slap. Tako ljubka zna biti. Div, div, ua, poje in škropi z vodo.

*

Ne veš, kako dolgo sta ležala v majhnem, samotnem zalivu. Morje je plivalo. Galeba sta se zibala na morski gladini.

Lena, veš, to je, razprostreš roke, to je, če ne znaš, pa bi rad, strašno rad bi ljubil. Ne odgovori, prižme se k tebi in te pokrije s poljubi.

Galeba sta, in morje je tako mirno. Majhna otroka sta. V snu se predramiš.

Poleg tebe je, si oddahneš. Lena, rečeš, ona pa sladko spi.

Dvigneš se. Pomladno zvezdna noč. Oblečen zaplavaš v morje.

*

Lena, se ne spominjaš, kako sem te klical v snu?

*

V avtobusu se peljeta. Zunaj sneži. Močno ti stiska roko. Ne bo večno tako, ji rečeš, ne bova samo potovala iz kraja v kraj, ne, nekoč se ustaviva, slečeva se in zaplavava skupaj.

Ne verjameš svojim besedam. Utrujeno te gleda. Ta hip, izkoristi ga, ne bo se več vrnil, si rečeš. Nasloniš se na sedež, le Lena rečeš.

Nato se ustavita v prvem obmorskem kraju. Najameta sobo, pijeta vino in se ljubita pozno v noč. Nikoli se nisem tako ljubil, ji šepeteš. Tudi ti si dober, ti odgovarja.

Ne to, Lena, mislil sem; kaj sem že mislil?

*

Preprosta in lepa je. Bojiš se, da se dolgočasi. Izmišljaš si nove in nove zgodbe. A kaj bo, ko zgodb zmanjka? se zbojiš.

*

Noč je tvoj zaveznik. Kar stojiš pod oknom in jo opazuješ. S tančico se je zakrila.

Lena, zakaj si to storila? zakričiš.

Pa se oglasi nekdo drug, domov zgini, ne razgrajaj, da se ti ne zgodi kaj.

Kaj naj bi se zgodilo, to, da Lena ne bo prišla? Luč vidiš, veš, da ne spi.

Lena, Lena, jo vabiš, Lena, nocoj odpotujeva res daleč.

Okno je zaprto.

Po zapuščenih cestah se vračaš v svoj grad.

Počutiš se ogoljufanega.

Naslednji dan spi Lena ob tebi. Ko bi ti vedela, kako sem te pogrešal, kakšne hude sanje sem imel. Pa saj sem bila ves čas ob tebi, pravi. Obleci se, tako lepa noč je za potovanje. Ah, vzdihne, zaspiva še malo, čisto malo.

*

Od kod je priletel meteor? Spet potujeta?

Pa prav po zvezdni poti.

Njeno ime se ti vrača kot odmev. Visoko na modrem nebu je izpisano.

*

Strahovi te preganjajo. Vsak nosi svoje breme. Ti pa, ti, verjameš v predajanje. Kaj pa je ljubezen? To gotovo ni, je zrelost. Ljubezen je val, celega te zajame. Šališ se. Ne, ne, res. Lena, si srečna? Ah, ti in tvoja spraševanja, ti reče. Lena, se nikoli ne zbudiš in me pokličeš? Kako čuden si. Veš, nobenih pregrad ni, kar utopiš se. Zbudil se boš v fantaziranju, ti pravi.

Pozno v noč kadiš. Iz hotelske sobe se vidi semafor. Rdeča, oranžna, zelena. Lena spi.

Rahlo se je dotakneš z ustnicami.
Po njej potuješ, vanjo.

*

Neki čut je v človeku, ko veš, ves čas veš, da je to vajino zadnje potovanje. Zato se še bolj strastno jemljeta. Grizeš nabrekle prsi, naužij, naužij se nje-nega telesa. Miži in stoka. Bolečina ugodja, to njeno telo, kot preproga, njena dolina, ki se razpira, njeni boki, stegna, njeni lasje, njeno lice, zaprte oči, da, vse je tvoje, jemlji, naužij se, naužij.

Zdrsneš z nje.

Jokaš, zakaj jokaš? ti reče.

To ni jok, to so samo solze, ji odgovoriš.

Lena, kaj sva midva? Spet začenjaš. Odgovori mi, enkrat moraš! Tako kompliciraš.

Ampak, Lena, jaz nisem znal. To je bilo.

S kom govoriš?

S teboj, zaboga!

Samo našobi se, obrne na bok in zaspi.

Nag vstaneš in se odpraviš na balkon. Po morski soli diši. Barke se gugajo na valovih.

Ampak ne znaš.

*

Tujca sta. Srednja pot ni mogoča, zate ne, nisi se naučil skrivalnic, nikdar se jih ne boš, nikoli ne zatreš glasov v sebi.

Čudno se ti zdi, da se peljeta v istem avtobusu. Spomniš se, da si nekoč napisal, da je škoda, ker v sanjah ni telefona. Tudi v življenju ga ni. Mučno ti je, ker se naslanja nate.

Prepozno, prepozno je.

Lena ne spi, opazuje pokrajino, pusto kraško pokrajino. Trenutek zatem jo stisneš k sebi. Sam ne veš zakaj. V hipu zaspi, že v naslednjem se zbudi. Kje sva? te vpraša. Na koncu, ji odgovoriš, na koncu.

*

Mnogo časa si zajel v dlani. Zdaj je drugače, navadil si se samevati. Stanuješ blizu Lene. Ona tega ne ve. Pa saj ni važno.

Ob nočeh te je strah beline papirja, vpetega v valj pisalnega stroja. Z muko trgaš brazgotine. Bojiš se, da nikoli ne napišeš s krvjo.

Pogledaš dlani, ničesar ni v njih.

*

Potovanja si zamenjal s tavanjem. Nobene nove Lene ni. Si storil prav? Se ni zgodilo vse nekega večera?

Bel nepopisan list.

Štirikrat pritisneš:

LENA

Kakšen čudež.

Vse pomladi

Ne samo krhkost, nežnost, tvoja mladost, pogled začudenja, da dnevi res beže, da ne ostaneš večno deklica, da se pomlad preveša v poletje in ti postajaš cvetoče drevo; ni ti prijetno, da zamenjaš pupe z ljudmi iz krvi in mesa.

Prehitro so ti minila šolska leta, v ozkem prekratkem krilu, prosojnih bluzah, v gibih si še ostala otrok. V tebi pa kipi, prime te, da bi pometala s sebe te krpice, da bi te spet kopala mama, zvečer bi medvedka oblekla v pižamo in ga dala spat poleg sebe.

Z zavistjo se razgleduješ po otroškem igrišču, najraje bi se jim pridružila. Strah te je, ker so sanje postale drugačne. Bujni lasje, napete prsi in sanje te izdajajo. Vstajaš čemerna, materine besede so odveč; res mora biti tako? se sprašuješ.

Neopazno se leviš v žensko, še sama ne veš kdaj, ko spremeniš hojo, odločnejši korak, drugačno držo, izbočiš prsi, bolj urejena si, zagledana vase.

Nekaj manjka, nečesa ni, si govoriš, lepo si vzgojena, mati te tolaži: za vse je še čas, Karmi, samo pride. Ne veš točno o čem ti govori, zadnje čase jo poslušаш bolj površno, tudi Karmi te moti. Pred spanjem jo poljubiš na čelo.

Zdaj večkrat razmišljaš o očetu v Kanadi. Kar tako, ker ga ni, morda bi tudi njega poljubila pred spanjem, si rečeš.

Listaš po albumu in gledaš svoje fotografije, ko si bila majhna. Smešne so ti, ne navdušuješ se kot lansko leto.

Za lahko noč si zavrtiš ploščo. Samo o ljubezni pojejo, pomisliš.

Nekega jesenskega dne ga srečaš. Na tem kuštravem mozoljastem dolginu ne najdeš nobene napake, nasprotno, zdi se ti najkrasnejši. Objeta hodita na sprehode in si pripovedujeta skrivnosti. Nič moškega, nasprotno privlačnega ne čutiš.

Pozimi se skupaj s starši odpravite na smučanje.

Oni se ločeno zabavajo pozno v noč.

Nekaj metrov vaju loči. Tiho sta.

Priplazi se kot maček, opaziš, da drhti, kar brez besed smukne k tebi in te slači.

Kaj počneš? ga vprašaš. Pa te ne sliši.

Ostro te zbode, razpara, zaboli, v sunku te predre, grobo, nasilno, da te duši, z vso težo pritiska nate. Od bolečine krikneš.

Zvali se na hrbet in globoko sope. Poskuša te objeti. V solzah ga odrineš.

Kaj pa je to? te vpraša mati in kaže na krvav madež na rjuhi. Si dobila perilo? Ja, perilo.

Na pomlad dopolniš šestnajst. Njega ne videvaš več. Prijateljice se ti zde neumne čveke, samo o eni stvari govorijo: o njih.

Vse lepše cvetiš.

Simona vidiš vsako jutro. Pozdravi te, si popravi kapo globoko nad oči in odhiti. Privlači te. Na domači zabavi te odvede v kabinet. Pijan ti ukaže, naj se slečeš. Ne, nočem, ne bi, ga prosiš. On pa trga obleko s tebe. Zasadi se vate, z nohti ti orje po koži, muči te.

Ko hlod si, ko led, ti reče.

Objokana in ponižna se vržeš v mamino naročje.

Kaj je, punči moja, te tolaži.

V joku se dušiš. Ne rečeš ji besede.

Med počitnicami se vnem oče. Nikakor se ne moreta zblížati. To je tvoj oče, ti reče mati.

On pa se smehlja in čaka, da mu planeš v objem.

Odpeljeta se na Bled. Tu sreča znanca.

Kakšno veliko in lepo hčer imaš, ga hvali.

Pijete. Kar znajdeš se v njegovem avtomobilu.

Še bolj grozno in gnusno je. Nehaj, nehaj, ga vlečeš s sebe.

Še zmeraj si lepotica. Dobro skrivaš leta. Za roko vodiš petnajstletno hčer. Samohranilka si, imaš garsonjero, avto, dobro službo. Ob večerih rada posedaja pred televizijo.

Tako pozno se vračaš, ji govoriš.

Ona pa zmiguje z glavo. V svojem svetu živi. Obleka ji je pretesna, hitro, čez noč je dozorela. Ne mešaš se v njen prosti čas, puščaš jo, da se ne bi zdela starokopitna. Da laže zaspíš, pogoltnoš tableto, dve.

Nekajkrat se ti je sanjalo, da si majhna deklica, v kratkem krilcu, s pentljami in belimi čevlji. Po dolgi vijugasti stezi hodiš.

Pripravljena si.

Nekega dne, sedela si pred televizijo, priteče, objame te okrog kolen in krčevito ihti.

Ne rečeš ji punči moja, ne, samo odrineš jo in ji primazeš dve zaušnici.

Začudena strmi vate.

Sama padeš v histeričen jok.

Mami, kaj je? te sprašuje.